

A KÚRIA

mint felülvizsgálati bíróság

í t é l e t e

Az ügy száma: Gfv.III.30.285/2025/6.

A tanács tagjai: Dr. Farkas Attila a tanács elnöke

Dr. Bajnok István előadó bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

Dr. Zumbók Péter bíró

A felperes: felperes1

A felperes képviselője: Dr. K. M. T. kamarai jogtanácsos (cím1)

Az alperes: alperes1

Az alperes képviselője: Horváth & Semperger Ügyvédi Társulás (cím2., ügyintéző: dr. Horváth László ügyvéd)

Az ügy tárgya: kölcsön visszafizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek: alperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Szegedi Ítéltábla Gf.III.30.074/2025/6. számú ítélete

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Kecskeméti Törvényszék 7.G.21.615/2024/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 10.553.900 (tízmillió-ötszázötvenháromezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az O. Kft. mint hitelező és az alperes mint

adós között 2013. június 28-án kölcsönszerződés jött létre, amely alapján a hitelező 726.250.000 forint kölcsönt nyújtott az adósnak évi 6%-os mértékű ügyleti kamat kikötése mellett. A kölcsön visszafizetésének határidejét 2018. június 30-ában határozták meg.

[2] Az O. Szolgáltató Kft. mint hitelező és az alperes mint adós között 2013. június 28-án szintén kölcsönszerződés jött létre, amely alapján a hitelező 330.000.000 forint kölcsönt nyújtott az adósnak évi 6%-os mértékű ügyleti kamat kikötése mellett. Az alperes a kölcsönt 2018. június 30-ig vállalta visszafizetni.

[3] Az O. Kft. az általa megkötött kölcsönszerződésből fennálló 539.390.040 forint összegű követelését 2015. december 21-jén az O. Szolgáltató Kft.-re engedményezte. Ezt követően az O. Szolgáltató Kft. a fenti kölcsönszerződésekből eredő követeléseket a R. F.-re engedményezte, amely azokat 2018. január 29-én az utóbb felszámolás alá került felperesre engedményezte. A 2018. és 2019. évi főkönyvi kivonatokban az alperes a felperessel szembeni tartozást 25.000.000 forint törlesztése után 844.390.000 forint összegben, majd további törlesztést követően 835.390.040 forint összegben tüntette fel.

[4] A felperes 2020. január 31-én kelt levelében arról tájékoztatta az alperest, hogy vele szemben 835.390.040 forint összegű követelése áll fenn, és kérte annak visszaigazolását. Az alperes a levelet cégszerűen aláírva visszaküldte. Az alperest a 2020. október 27-én kelt levelével a felperes 869.390.040 forint és annak 2013. július 28-tól járó késedelmi kamata, míg a 2022. január 5-én kelt levelével a felperes felszámolója 835.390.040 forint megfizetésére szólította fel. Az alperes a követelést nem teljesítette, vitatta azt.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[5] A felperes keresetében elsődlegesen kölcsön, másodlagosan engedményezésből eredő követelés megfizetése címén kérte az alperes kötelezését 835.390.040 forint tőke és járulékai megfizetésére.

[6] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Vitatta a felperes keresetességi jogát, mivel a perrel érintett követelést az adóhatóság határozatával zár alá vette, ami az érvelése szerint a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 324. § (1) bekezdése alapján felfüggesztette a felperesnek a követelés feletti rendelkezési jogát. Arra is hivatkozott, hogy a kölcsönszerződések színleltek, ezért a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 207. § (6) bekezdése alapján érvénytelenek. Állítása szerint a perbeli kölcsönszerződéseket megkötő felek szándéka nem volt valós, az nem a felek gazdasági tevékenységéhez illeszkedő kölcsön nyújtására irányult, hanem részcsелеkményét jelentette egy jogszabályba ütköző ügyletsorozatnak. A perbeli kölcsönszerződések ugyanis azt a célt szolgálták, hogy a felperes olyan gazdálkodó szervezetnek nyújtson forrást, amely gazdálkodó szervezet hitelképtelen és a banki betétgyűjtési szabályok szerint finanszírozhatatlan volt. Az alperes vitatta a követelés összecszerűségét is.

Az első- és a másodfokú határozat

[7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresettel egyezően kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 835.390.040 forint tőkét és kamatait. Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Határozatának indokolásában kifejtette, hogy a perbeli kölcsönszerződés színleltége kapcsán az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése nem volt megfelelő. A megismételt eljárásra előírta – egy

kivételével – az alperes által indítványozott tanúk meghallgatását annak körében, hogy a perbeli kölcsönszerződések megkötésekor a szerződő felek valós szándéka mire irányult.

[8] A megismételt elsőfokú eljárásban meghozott határozatával a bíróság ismételten a kereseti kérelemmel egyezően marasztalta az alperest. Határozatának indokolása szerint vizsgálta, hogy a perbeli kölcsönszerződések megkötésére a szerződő feleknek volt-e szándékuk vagy nem, illetve, hogy a valós szándékuk mire irányult. Arra a következtetésre jutott, hogy a tanúvallomásokból nem állapítható meg, hogy a felek a szerződést az alperes által megjelölt okból kötötték volna meg, tehát azért, hogy az érintett pénzösszeg a Sz. Zrt. tulajdonosához visszakerüljön. Az alperes utólagos bizonyítás iránti kérelmét a tárgyalás berekesztését követően történt előterjesztése miatt a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 220. § (1) bekezdésére tekintettel elutasította.

[9] Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy a tőkeösszeg után fizetendő ügyleti kamat mértéke évi 6 %.

[10] A másodfokú bíróság elsőként az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését célzó, eljárási szabálysértésekre alapított fellebbezést bírálta el, de azt alaptalannak találta.

[11] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdései szerint az indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette. Jelen esetben az elsőfokú bíróság ugyanis indokát adta annak, hogy miért nem találta megállapíthatónak a perbeli kölcsönszerződések színleltségét, és rögzítette a felek eljárásban tett nyilatkozatainak lényeges tartalmát. A másodfokú bíróság ugyanakkor megjegyezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperesnek a követelésösszegegyezésével összefüggő vitatására bár nem tért ki, azonban ez az alperes fellebbezése kapcsán a Pp. 369. § (3) bekezdés e) pontja szerinti felülbírálati jogkörben a másodfokú eljárásban vizsgálható volt. Az elsőfokú bíróságnak ez a mulasztása nem tette az elsőfokú ítéletet érdemi felülbírálatra alkalmatlanná.

[12] A jogerős ítélet szerint nem volt helye az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének amiatt sem, hogy az elsőfokú ítélet az alperes álláspontja szerint iratellenes. Következik ez abból, hogy a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltak megsértése az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 381. §-a alapján történő hatályon kívül helyezéséhez nem vezethet. Az elsőfokú bíróság érdemi mérlegelő tevékenységét a másodfokú bíróság a Pp. szabályozása folytán ugyanis nem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti eljárásjogi, hanem a Pp. 369. § (3) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálhatja, amit a másodfokú bíróság a fellebbezésben írtakra figyelemmel meg is tett.

[13] Az utólagos bizonyításra vonatkozó szabályok megsértését az alperes abban látta, hogy azt az elsőfokú bíróság alakszerű, indokolt határozat nélkül utasította el. A másodfokú bíróság ezzel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy az alperes az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően nyújtott be egy okirati bizonyítékot, így az okirat előterjesztésére a Pp. 220. § rendelkezéseivel ellentétesen került sor. Ennek a jogkövetkezménye pedig a Pp. 220. § (7) bekezdése alapján az, hogy az ily módon előterjesztett bizonyítékot a bíróság figyelmen kívül hagyja. Az utólagos bizonyítás figyelmen kívül hagyása tárgyában – erre vonatkozó jogszabályi rendelkezés hiányában – a

bíróságnak nem kell alakszerű határozatot hoznia, arról külön a felet nem kell tájékoztatnia, a döntését ugyanakkor a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján az ítéletében indokolni köteles, aminek az elsőfokú bíróság eleget is tett.

[14] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)*, *c)* és *e)* pontja szerinti felülbírálati jogkörében az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét is vizsgálta, elsőként azt, hogy valamely perbeli szerződés érvénytelensége megállapítható-e.

[15] Rámutatott, hogy a kötelezett a vele szemben fennálló követelést érintő engedményezési szerződés érvénytelenségének a vitatására a régi Ptk. 234. § (1) bekezdése és az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 10. pontja alapján csak akkor jogosult, ha olyan speciális körülmény áll fenn, amelynél fogva a kötelezett számára nem lényegtelen, hogy az eredeti jogosult vagy az engedményes számára kell teljesítenie (BH2015. 157., BH2021.16., BH2023. 35.). Jelen esetben ilyen speciális körülményt az alperes nem jelölt meg, és ilyen körülményre a per adatai sem utalnak, ezért nem volt vizsgálható vagy észlelhető az alperes által megjelölt engedményezési szerződés érvénytelensége. A jogerős ítélet ugyanakkor rámutatott arra is, hogy az alperes a régi Ptk. 329. § (3) bekezdése alapján az engedménnyessel szemben is hivatkozhat a kölcsönszerződések érvénytelenségére. Ezért vizsgálni kellett az eljárás során, hogy a kölcsönszerződések érvénytelensége az alperes által megjelölt okból megállapítható-e. Rámutatott e körben, hogy a szerződések régi Ptk. 207. § (6) bekezdésében írt színleltségének a bizonyítása a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte.

[16] A másodfokú bíróság indokolatlannak találta az eljárás felfüggesztését az alperes által megjelölt büntetőeljárás jogerős befejezéséig, ugyanis a jelen esetben a bíróságnak nem valamely bűncselekmény anyagi következményeiről kellett döntenie, célszerűségi szempontok pedig nem alapozhatják meg az eljárás felfüggesztését. A büntetőügyben eljáró ügyészség által adott tájékoztatásból következően egyebekben a jelen ügy eldöntése szempontjából nincs is jelentősége a büntetőeljárás során hozandó döntésnek.

[17] A másodfokú bíróság az anyagi jogi felülbírálat eredményeként – az elsőfokú bíróság által értékelési körbe vont bizonyítékok és megtett nyilatkozatok részletes vizsgálatát követően – arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte okszerűtlenül a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Nem állapítható meg ugyanis, hogy a kölcsönszerződések megkötését a szerződő felek csak színlelték. Kijelenthető, hogy mind a felperes jogelődei, mind az alperes akarata az írásban kifejezettel egyezően a kölcsönszerződések megkötésére irányult.

[18] A Pp. 369. § (3) bekezdés *e)* pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva a másodfokú bíróság vizsgálta az alperesnek a követelés összecszerűségével összefüggő hivatkozásait is. Rámutatott, hogy az alperes állítása szerint követelése állt fenn az O. Kft.-vel és az O. Kft.-vel szemben, ugyanakkor maga ismerte el, hogy a kölcsönös követelések rendezése korábban nem történt meg. Ezért az alperes saját nyilatkozata sem támasztja alá, hogy a peres eljárást megelőzően a vele szembeni követelés beszámítással megszűnt volna, erre pedig a perben sem került sor. A másodfokú bíróság alaptalannak ítélete azt az alperesi hivatkozást is, hogy a kölcsönösszeg általa történt továbbutalásával megtérült volna a tartozása. Bár nem vitásan átutalta a kölcsön összegét T. Zrt.-nek, ez a cég azonban a pénzt a

bankszámlakivonatából kitűnően a saját hiteltartozása megfizetésére fordította. Ezáltal ilyen módon az alperesnek a kölcsönszerződésekből eredő tartozása nem szűnt meg. A másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget azösszegezés szempontjából annak, hogy a felperes keresetleveléhez mellékelte egyik fizetési felszólításon az alperes nyilvántartásában rögzítettektől eltérő összeg szerepel. A perben ugyanis a felperes ugyanis nem az érintett fizetési felszólításban feltüntetett magasabb összeget érvényesítette, a perben követelt összeg megegyezik az alperes nyilvántartásaiban is szereplő összeggel.

Felülvizsgálati kérelem, ellenkérelem

[19] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan pedig a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 183. §-át, 220. §-át, 224. § (3) bekezdését, 266. §-át, 276. §-át, valamint a régi Ptk. 207. § (6) bekezdését és 242. §-át.

[20] Az eljárás során korábban előadottakat lényegében megismételve részletesen nyilatkozott felülvizsgálati kérelmében a T. I.nal szemben a Fővárosi Törvényszék előtt pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt folyamatban lévő büntetőeljárás előzményeiről, amelyekre tekintettel a perbeli kölcsönszerződések színleltség okán előállt érvénytelenségét állította. Kifejtette, hogy az alperesi társaság működéséhez ezek a kölcsönügyletek szükségtelenek voltak, megkötésükre kizárólag a felperes és a Sz. K. „f.a.” közötti ügylethez kapcsolódóan került sor, ezért a kölcsönszerződések érvényesen nem jöttek létre. A felperes az érvelése szerint tudott arról, hogy az alperes mint kölcsönvevő saját személyében nem kívánt adóssá válni, a kölcsön visszafizetésére – forgalma, árbevétele alapján – képtelen. A szerződések valójában azt a célt szolgálták, hogy a felperes egy olyan gazdálkodó szervezetnek nyújtson – és juttasson vissza – forrást, amely gazdálkodó szervezet hitelképtelen és a banki betétgyűjtési szabályok szerint finanszírozhatatlan volt.

[21] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében kifogásolta azt is, hogy az eljáró bíróságok nem függesztették fel a per tárgyalását az általa hivatkozott büntetőeljárás jogerős befejezéséig. Fenntartotta azt a korábban is hangoztatott álláspontját, hogy a büntetőeljárás eredménye előkérdése a jelen per eldöntésének, hiszen az ott hozott ítélet a peres felek jogviszonyára is kihatással bír. Állítása szerint a Pp. 266. §-ával összefüggésben értékelni kell, hogy mind az első-, mind a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a büntetőeljárás során beszerzett iratokat, holott a jognyilatkozatokat vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett. E körben az eljáró bíróságok anyagi jogi jogszabálysértését is megállapíthatónak látta.

[22] Azt is sérelmezte, hogy a jogerős ítélet annak ellenére hívta fel indokolásában a tartozáselismerésnek a régi Ptk. 242. §-ában rögzített szabályát, hogy arra az alperes maga sem hivatkozott. Érvelése szerint a csatolt egyenlegközlők nem tekinthetők tartozáselismerésnek, így azok nem helyettesíthetik azt, hogy a felperes előadja és igazolja az alapjogviszony, nevezetesen a kölcsönszerződéseket érintő alanyváltozások révén a felperes és alperes között létrejött kötelmi jogi kapcsolat fennállását. Anyagi jogi kapcsolat, vagyis

kereshetőségi jog hiányában ugyanis a kereset elutasításának van helye. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság a téves perlés kérdéskörét bizonyítás felvétele útján nem tisztázta, hanem minimális módosításokkal átemelte a felperesi iratokból az alperes álláspontja szerint hiányos és iratellenes ténybeli és jogi megállapításokat. Az eljáró bíróságok a tények feltárásához szükséges teljes körű bizonyítási eljárást szerinte nem folytatták le, ezzel pedig sérült a Pp.183. és 276. §-a.

[23] Az alperes az utólagos bizonyítás szabályainak sérelmével kapcsolatban a Pp. 224. § (3) bekezdése és 220. §-a megsértésére hivatkozott. Állította, hogy az elsőfokú bíróság alakszerű határozattal nem döntött az utólagos bizonyítás elutasításáról, és ennek indokát az ítéletében sem adta meg. További eljárási szabálysértésként kifogásolta a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás megállapítását, sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok irányadó tényállásként nem az ellenkérelemben rögzített tényelődását fogadták el. Ennek eredményeként szerinte a követelés összezszerűségét érintően is megalapozatlan döntés született. Az alperes arra is hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok nem teljesítették az indokolási kötelezettségüket.

[24] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A Kúria döntése és annak jogi indokai

[25] A Kúria előrebocsátja, hogy a másodfokú bíróság a jogi indokolás jelentős kiegészítése mellett hagyta helyben az elsőfokú bíróság határozatát, ezért a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálásához az alperesnek nem kellett engedélyezés iránti kérelmet előterjesztenie (Pp. 409-411. §). Ezért a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között érdemben vizsgálta, és a megjelölt okokból nem találta jogszabálysértőnek.

[26] A Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálat nem teljes átszármaztató hatályú rendkívüli perorvoslat. Tárgya a jogerős ítélet, amelynek felülvizsgálatát a Pp. 406. § (1) bekezdése értelmében az ügy érdemére kiható jogszabálysértésre, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérésre hivatkozással lehet kérni. A felülvizsgálati kérelem tehát a jogerős ítélet anyagi és/vagy eljárásjogi hibájának az orvoslására szolgál, a jogerő áttörésének olyan kivételes eszköze, amelyre csak törvényben meghatározott esetekben és feltételek fennállása esetén van mód. A jogerős ítélet felülbírálatának korlátait a felülvizsgálati kérelem, és ha van ilyen, a csatlakozó felülvizsgálati kérelem határozza meg: a Kúria az előadott kérelemhez, a megjelölt jogszabálysértésekhez és azok indokaihoz is kötve van [Pp. 423. § (1) bekezdés].

[27] A Pp. 413. § (1) bekezdése és – az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak az új Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat alapján a Pp. hatálya alá tartozó ügyekben is alkalmazandó – a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. pontjában és annak indokolásában kifejtett és többek között a Kúria Pfv.21.291/2020/11., Pfv.21.096/2021/7. számú határozataiban fenntartott jogértelmezés szerint: a felülvizsgálati

kérelem egymással szorosan összefüggő, kötelező tartalmi kellékei – egyebek mellett – a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen konjunktív feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt megjelöli a megsértett jogszabályhelyet, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, azaz a jogszabálysértésre való hivatkozása indokát ismerteti. A felülvizsgálatot kérő félnek az általa hivatkozott jogszabálysértéssel összefüggésben a megsértett jogszabályhelyt konkrétan, a jogforrás, a paragrafusszám, az esetleges bekezdések és pontok számának megadásával kell meghatározni, követelmény továbbá az is, hogy az így megjelölt jogszabályhely megfeleljen a jogszabálysértés szöveges körülírásának (Kúria Gfv.30.114/2023/4.). A több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. A hiányos hivatkozásokat, azaz a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria érdemben nem vizsgálhatja (Kúria Pfv.21.483/2013/8.).

[28] A fentiekből következő alapvető elvárás egyben a felülvizsgálati kérelemmel szemben – érdemi elbírálásához és eredményességéhez –, hogy hivatkozásai a fenti tartalommal megfeleltethetők legyenek a jogerős ítéletnek: a felülvizsgálatot kérő félnek a felülvizsgálni kért határozat indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az ellenérveit megfogalmaznia. A jogerős határozat abban a részében, amelyet a felülvizsgálati kérelem nem vagy úgy támad, hogy kérelme az adott körben nem rendelkezik maradéktalanul a Pp.-ben előírt tartalmi elemekkel, nem bírálható felül a felülvizsgálati eljárásban.

[29] Jelen ügyben a felülvizsgálatot kérő alperes több körülhatárolható okból is támadta a jogerős határozatot. A felülvizsgálati kérelem azonban – a következőkben részletezettek szerint – nem valamennyi ott megjelölt hivatkozás kapcsán tartalmazott a korábban kifejtetteknek megfelelő tartalmú hivatkozást a jogerős ítélet cáfolatára.

[30] Tartalmi hiányossága zárta ki a felülvizsgálati kérelem érdemi elbírálását abban a részében, amelyben a bizonyítékok mérlegelését, az ennek alapján az összecszerúségre is kiterjedően megállapított tényállást támadta. Az alperes valójában a vonatkozó bizonyítékok hiányos, ezért okszerűtlen értékelését állította a jogerős ítélet eredményeként. A szövegesen így előadott jogszabálysértéshez kapcsolódóan, azzal összhangban azonban elmulasztotta megjelölni a Pp. vonatkozó szabályát a 279. § (1) bekezdésében. Ahhoz, hogy az alperes a jogerős ítélet jogszabálysértő jellegét ebben a körben kimutassa, a Pp. 279. § (1) bekezdésére hivatkozással kellett volna érveit előadnia a jogerős ítélet indokainak cáfolatára.

[31] A Kúria hangsúlyozza, hogy a Pp. 279. § (1) bekezdése a bizonyítás eredményének a mérlegelését és a tényállás megállapítását szabályozza. Ahogyan a Kúria már több határozatában kifejtette {Kúria Pfv.I.20.656/2021/4. [36], Pfv.I.20.399/2022/5. [45], Gfv.I.30.120/2023/8. [54], Gfv.I.30.094/2024/10. [53]}, ha a jogerős ítélet bizonyítékértékelése irratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, a bizonyítékokból csak egyfajta, a jogerős ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni, akkor van helye a bizonyítékok Kúria általi felülmérlegelésének. Ennek eredményeként lehetséges a jogerős ítéletben megállapított tényállástól eltérő tények megállapítása. Egyéb esetekben azonban a Kúria a bizonyítékok felülmérlegelését nem végezheti el (Kúria Pfv.I.21.474/2011/10., megjelent: BH2013. 119.; Kúria Pfv.I.21.145/2023/7.,

Pfv.II.20.981/2024/13., Pfv.III.20.256/2024/5., Pfv.IV.20.153/2024/7., Pfv.V.20.101/2024/4., Gfv.VI.30.542/2021/4.).

[32] Mivel az alperes a felülvizsgálati kérelemben nem jelölte meg megsértett jogszabályhelyként a Pp. 279. § (1) bekezdését, így a Kúriának az elvi lehetősége sem volt meg arra, hogy felülmérlegelje azokat a bizonyítékokat, amelyeken a jogerős ítélet alapjául szolgáló tényállás nyugodott.

[33] E mulasztás azzal a következménnyel járt, hogy a Kúriának az adott tényállás érintetlenül hagyása mellett kellett állást foglalnia abban a kérdésben is, hogy a jogerős ítélet sérti-e a régi Ptk. 207. § (6) bekezdését, az alperes ugyanis e rendelkezés megsértését is állította.

[34] A Kúria a megállapított tényállás alapján nem osztotta az alperes álláspontját a szerződések érvénytelenségével kapcsolatban az alábbiak szerint.

[35] A régi Ptk. 207. § (6) bekezdése szerint a színlelt szerződés semmis; ha pedig az más szerződést leplez, a szerződést a leplezett szerződés alapján kell megítélni. A szerződés színleltisége a régi Ptk. 207. § (6) bekezdése alapján akkor állapítható meg, ha a felek ténylegesen nem kívánnak egymással szerződést kötni, a szándékuk arra irányul, hogy a szerződést, amely a jognyilatkozatuk alapján keletkezne, ne kössék meg, azáltal valós joghatások ne következzenek be. Leplezett a szerződés akkor, ha a felek egyező szándéka arra irányul, hogy egymással a kifejezett jognyilatkozatuktól eltérően, más szerződést kössenek meg. Az egyoldalú színlelés közömbös, ahhoz tehát, hogy valamely szerződés színlelt volta megállapítható legyen, valamennyi szerződő félnek színlelnie kell a jognyilatkozatát (Kúria Pfv.21.222/2012/3., Pfv.20.188/2018/14., BH2013. 299., BH2001. 29., BH2017. 149.,).

[36] Az alperes a perbeli kölcsönszerződések színleltségét arra alapította, hogy a felperes tudott arról, hogy az alperes saját személyében nem kíván adóssá válni, a kölcsön visszafizetésére egyébként – forgalma, árbevétele alapján – képtelen. A szerződések az állítása szerint valójában azt a célt szolgálták, hogy a felperes egy olyan gazdálkodó szervezetnek (a Sz. Zrt.-nek) nyújtson – és juttasson vissza – forrást, amely gazdálkodó szervezet hitelképtelen, és a banki betétgyűjtési szabályok szerint finanszírozhatatlan volt.

[37] A másodfokú bíróság – a jogerős ítélet [45] – [52] bekezdéseiből megállapíthatóan – kimerítő részletességgel vizsgálta a rendelkezésre álló iratokat, értékelte a szerződés megkötésekor eljáró ügyvezetők nyilatkozatait és a tanúk vallomását. A beszerzett bizonyítékok gondos és körültekintő mérlegelését követően jutott arra a következtetésre, hogy a perbeli kölcsönszerződések érvényesek, az alperes által állított színlelés nem állapítható meg. A Kúria a másodfokú bíróság jogi következtetésével maradéktalanul egyetért, ezért a jogerős ítélet indokolására a szükségtelen ismétlések elkerülése végett visszaütal [Pp. 424. § (2) bekezdés]. A felülvizsgálati kérelemben írtakra figyelemmel abból mindösszesen az alábbiakat emeli ki.

[38] Az alperes téves állításával szemben önmagában nem jelenti a kölcsönszerződésre irányuló akarat hiányát, hogy a szerződés célja a kölcsönbe vett összeg más személy részére

való juttatása. Nem színelte a kölcsönadásra irányuló olyan szerződés, amelynél a feleknek volt valós ügyleti akarata a pénzösszeg kölcsönadására, szerződéskötésük célja azonban az összeg valamely harmadik személy részére továbbítása úgy, hogy az a saját személyében nem kíván a vele szerződő fél hitelezőjével szerződéses kapcsolatba kerülni. A szerződés céljából tehát még nem következik annak színelte volta, a szerződéskötés e motívuma a szerződés érvényességét nem érinti.

[39] A másodfokú bíróság a büntetőeljárás iratai alapján a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályok megsértése nélkül állapította meg, hogy a T. Zrt. a Sz. Zrt. tagja volt, ugyanakkor mindkét gazdasági társaság önálló jogi személy, így nem a Sz. Zrt., hanem a részvényese vagyonát növeli a részvényesnek nyújtott kölcsön. Erre figyelemmel a Sz. Zrt. által a felperesnek nyújtott kölcsön az alperes állításával ellentétben a pénzösszeg részvényeshez kerülésével nem térülhetett meg. A Sz. Zrt. felperessel szembeni követelésének a T. Zrt. részéről történő megtérülésére abból sem lehet megalapozottan következtetni, hogy a Sz. Zrt. felszámolója által kiadott, 2020. augusztus 28-án kelt nyilatkozat szerint a pénzüzet a felperessel szemben követelést nem tart nyilván. A pénzmozgásokból annyi állapítható meg tehát, hogy az alperes a perbeli kölcsönszerződésekben is meghatározott összeget megkapta, és azt továbbutalta a T. Zrt. részére finanszírozási szerződésre hivatkozással. Bár a tanúvallomásokból megállapíthatóan a kölcsönszerződések tárgyát képező összeget végső soron T. Zrt.-nek szánták, azonban a fentiek szerint ez nem zárja ki a szerződések érvényességét, a kölcsön jogcímét. Mindezek tükrében a kölcsönszerződések színeltsége miatti érvénytelensége nem állapítható meg.

[40] Az alperes a felülvizsgálati kérelmében kifogásolta az eljárás felfüggesztésének elmaradását is a hivatkozott büntetőeljárás jogerős befejezéséig, azonban ehhez kapcsolódóan megsértett jogszabályhelyként nem jelölte meg a Pp. 123. § (1) bekezdés *b)* pontját, amelynek alkalmazásával a másodfokú bíróság a felfüggesztés iránti kérelem teljesítését mellőzte {jogerős ítélet [39] bekezdés}. A felülvizsgálati kérelem tartalmi hiányossága – a felülvizsgálat fentiekben ismertetett korlátaira figyelemmel – így kizárta az e körben előadottak érdemi elbírálását.

[41] Az alperes a Pp. 266. §-a megsértését is állította, mivel érvelése szerint mind az első-, mind a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a büntetőeljárás során beszerzett iratok tartalmát. A Kúria ezzel szemben egyrészt hangsúlyozza, hogy a jogerős ítélet már hivatkozott [46]-[48] bekezdéseiből megállapíthatóan az alperes állítása nem felel meg a valóságnak, a másodfokú bíróság vizsgálta és értékelte a büntetőügyben keletkezett iratokat. Másrészt a Pp. 266. §-a a bizonyítás nélkül megállapítható tényekre vonatkozó szabályokat tartalmazza, amelyek alkalmazására az adott perben nem került sor. Ezzel összefüggésben ki kell emelni, hogy a jogerős ítélet csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (Kúria Pfv.20.797/2016/11. közzétéve: BH2017. 232.II., Gfv.30.176/2024/7.).

[42] A fentihez hasonló okból nem volt érdemben vizsgálható az alperes azon hivatkozása sem, hogy a jogerős ítélet annak ellenére hívta fel indokolásában a tartozáselismerésnek a régi Ptk. 242. §-ában rögzített szabályát, hogy arra az alperes maga sem hivatkozott. Az alperes közelebbről nem jelölte meg, hogy a másodfokú bíróság mely kérdésben, ítélete mely részében alapította volna döntését a tartozáselismerés szabályára, ilyet ugyanis a Kúria nem észlelt. Ehhez kapcsolódóan nem értelmezhető hivatkozásnak tekintette a Kúria a téves

perlésre, a keresetösségi jog hiányára, és ezekre alapítottnak a Pp.183. §-ának és 276. §-ának a megsértésére történt hivatkozást is, következésképpen azokat sem találta alaposnak. A felperes keresetösségi jogával kapcsolatban a Kúria egyetértőleg utal a jogerős ítélet indokolásának [35] és [36] bekezdésében kifejtettetekre.

[43] Az alperes eljárási szabálysértésként az utólagos bizonyítással kapcsolatban a Pp. 224. § (3) bekezdésének és 220. §-ának megsértését állította. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem döntött alakszerű határozattal az utólagos bizonyítás elutasításáról, és annak indokát az ítéletben sem adta meg. A Kúria az alperes hivatkozására tekintettel mindenekelőtt rámutat, hogy az elsőfokú eljárásban elkövetett esetleges eljárási szabálysértések csak közvetett módon, vagyis úgy alapozhatják meg a felülvizsgálati kérelmet, ha azokat a másodfokú eljárásban nem orvosolták, és jogszabálysértő jogerős döntéshez vezettek (Kúria Pfv.20.013/2025/3.). Az alperes által állított eljárási szabálysértés azonban az elsőfokú eljárásban nem is következett be. Az elsőfokú ítélet [32] bekezdésében ugyanis a bíróság indokát adta az utólagos bizonyítási indítvány elutasításának. Az elsőfokú bíróság eljárása – a jogerős ítélet [33] bekezdésében helyesen írtak szerint – maradéktalanul megfelelt a perrendi szabályoknak.

[44] Az alperes a jogerős ítélettel kapcsolatban az indokolási kötelezettség megsértését is állította, a megsértett adekvát jogszabályhelyet, a Pp. 346. § (5) bekezdését azonban felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg. E tartalmi hiányosság pedig akadályát képezte az alperes által előadottak érdemi vizsgálatának. A Kúria ugyanakkor ezzel kapcsolatban az alábbiakat hangsúlyozza.

[45] A Pp. 346. § (5) bekezdésével kapcsolatban a Kúria Gfv.30.168/2022/11. számú határozata [27]-[29] bekezdésében már kifejtette, hogy a bíróság akkor sérti meg ezt a jogszabályi rendelkezést, ha a jogi indoklás nem tartalmazza a törvényben előírtakat. E jogszabályhely megsértése körében ugyanakkor a döntés érdemi helyessége nem vizsgálható {Kúria Pfv.21.306/2021/4. [32]}. Az ítélet indokolásából annak kell kitűnnie, hogy a bíróság a döntését mire alapította {Kúria Pfv.20.288/2022/8. [51]}. A bíróságnak a döntés alapjául szolgáló indokokat kellő részletességgel kell bemutatnia, amelynek terjedelmét és mélységét az adott döntés természete és az ügy egyedi körülményei határozzák meg, figyelemmel arra is, hogy az indoklás hiánya vagy fogyatékosága a fél világosan és pontosan körülírt kérdését érinti-e. Minimális elvárás, hogy a bíróság a feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon, amivel kapcsolatban figyelembe kell venni a jogvita természetét, az eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket {7/2013. (III. 1.) AB határozat Indokolás [31] és [34]}. A döntés indokolásának nem kell kiterjednie minden egyes részletre, de ki kell térnie az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre {26/2020. (XII. 2.) AB határozat Indokolás [22]}. A Pp. 346. § (5) bekezdését az egyes törvényeknek az egyfokú járási hivatali eljárások megteremtésével összefüggő módosításáról szóló 2019. évi CXXVII. törvény módosította. Ennek előterjesztői indokolása szerint a jogállam fogalmi elemét képező jogbiztonság kiszámítható és koherens joggyakorlatot feltételez, és a módosítás ennek eljárásjogi eszközeit biztosította. A bevezetett szabályozás alapján a bíróság jogkérdésben eltérhet a Kúria közzétett határozatától, de az eltérést meg kell indokolnia. Ezzel kapcsolatban is a fenti általános követelmények érvényesülnek: az indokolásnak nem kell kiterjednie minden egyes részletre, de ki kell térnie az eltérés szempontjából releváns kérdésekre.

[46] A Kúria megítélése szerint a jogerős ítélet indokolása megfelel a fenti követelményeknek.

[47] A Kúria a kifejtettek alapján a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése szerint hatályában fenntartotta, mert az megfelelt a felülvizsgálat tárgyává tett és érdemben vizsgálható jogszabályi rendelkezéseknek.

[48] A Pp. 405. § (1) bekezdése és 364. §-a folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles megfizetni a felperes jogi képviselőjével felmerült, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés *a*) pontja és 3. § (1) bekezdése alapján számított kamarai jogtanácsosi munkadíjból álló költségét.

[49] Az eljárás során az alperes személyes költségfeljegyzési jog kedvezményben részesült, ezért mentesült a felülvizsgálati eljárási illeték előlegezése alól. A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdés alapján számított illeték megfizetésére. A polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján tájékoztatja az alperest, hogy az illetéket az állami adó- és vámhatóság (Nemzeti Adó- és Vámhatóság) 1003200001070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, megfizetése során közleményként fel kell tüntetni: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezésre kötelezett adóazonosító számát. A Kúria a rendelet 3. § (4) bekezdése alapján figyelmezteti az alperest, ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerinti késedelmi pótlékot kell fizetnie.

[50] A Kúria határozatát tárgyaláson kívül hozta meg.

[51] Az ítélettel szemben a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 407. § (1) bekezdés *d*) pontja zárja ki.

A határozat elvi tartalma

Nem színlelt a kölcsönszerződés, ha a szerződő feleknek fennállt a valós ügyleti akarata a szerződés megkötésére, a pénzkölcsön nyújtására, illetve felvételére. Ezen nem változtat az sem, ha a szerződéskötés célja az volt, hogy az adós a felvett kölcsön összegét harmadik személy részére továbbítsa.

Budapest, 2026. június 9.

Dr. Farkas Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Bajnok István s.k. előadó bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró, Salamonné dr. Piltz Judit s.k. bíró, Dr. Zumbók Péter s.k. bíró